πνοδόχο !... Μήπως εἶχε βάλλει ἀπὸ νωρὶς «ἀσπαραγγὲς» ὁ Πάρεδρος !... Ὅλα πιθανά...

Ἀφράτη ἡ κοπελλιά, μέσα στὰ στρώματά της φάνηκε, ἄσπρη μὲ ἴσκιους τριανταφυλλιούς, ζαχαροζυμωμένη !...

Ξαφνικὰ κάτι ἔτριξε καὶ οἱ δυὸ Καλλικαντζάροι στράφηκαν καὶ τρομαγμένοι ἀντίκρυσαν ἀλλήλους :

— Μάνα μ' οἱ Καλλικάντζαρους !... εἶπε ὁ ἕνας.

— Θιούλη μ' τοῦ Καλλικαντζούρ' !... εἶπε ὁ ἄλλος.

Αἱ δυὸ καταχθόνιαι σκιὰ κινήθηκαν καὶ κάμαν σὰν νὰ χειρονομοῦσαν !..

— Σὶ ἰξουκίρζου Παγανὸ τ' διαόλου !...

— Πίσου μ', σ' ἔχου Σατανᾶ !...

— ..... εἰς τοῦ πῦρ τοῦ ἰξότηρουν τὸν πὐτηρπισμένουν δι'ἐσέ !

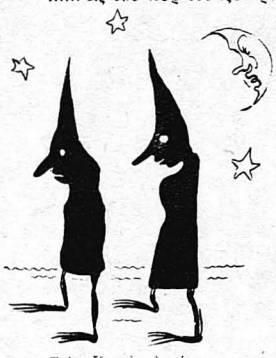

Τοὺς εἶδε μὲ τὰ μάτια του.

— ..... στὴς γῆς τὰ βάθεια, τὰ καταχάθια....

Αἴφνης ὁ ἕνας, τῶν Καλλικατζάρων στάθηκε.

— Βρὲ σὰ νὰ τὴ ξέρου ἰγὼ αὐτὴ τ' φωνή !.. σκέφθηκε.

— Μουρὲ τὰ Καλλικαντζούρια δὲ μιλοῦν. Τὶ νὰ συμβαίνει ἐδῶ πέρα !.

Καὶ κλίναντες ἐμπρὸς τὰς κεφαλάς των, προσπάθησαν νὰ διακρίνουνε ἀλλήλους, μέσα εἰς τὸ σκοτάδι, ποὺ μόλις διελύετο ἀπὸ τὴ καθαρὸ ἀστροφεγγιὰ καὶ τὸ θαμβὸ τὸ φῶς, ποὺ ἤρχετο ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς Λέγκως.

— Οὐ κὺρ λοχίας !...

Ἀνέκραξεν ἡ μιὰ φωνή, εἰς ἣν σὰ νὰ ἀπήντησεν ἡ ἄλλη.

— Οὐ Καρασεβντᾶς !

— Μοῦ κόπηκε τοῦ αἷμα, κὺρ λοχία ! Πότις μπῆκις ;

— Ἀμ' μένα, οὐρ Καρασεβντᾶ !... Κι' σὺ πότι τρύπουσις ;

— Τρέμουν τὰ πόδια μ', κὺρ λοχία !

— Οὐρ τὶ θέλις ἰδῶ, Καρασεβντᾶ ;

— Λίγο μεζέ, μέρα ποὺ ξημερώνει, κὺρ λουχία ! Καὶ νὰ μὲ συμπαθᾶς ! Καὶ σύ ;

— Κι' ἰγώ !... Νὰ πασχάσου λίγου φίλημα !...

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἐπλησίασαν.

— Οὐσσπερ Καλλικάντζαρους, εἰσῆλθες ἐνταῦθα, οὐρ Καρασεβδᾶ !

— Κι' ἡμεῖς ἐπίσης, κὺρ λοχία !...

Ἐκάθησαν καὶ τὰ εἶπαν, ἐκεῖ στοῦ χαγιατιοῦ τὴν ἄκρη, μεταξὺ τῶν δυὸ πειρασμῶν, τῶν μεζέδων καὶ τῆς κοπελλιᾶς, τοῦ μεγάλου τῆς κοιλίας πειρασμοῦ, καὶ τοῦ ἀκατανικήτου τοιούτου τῆς καρδίας....

Πτωχὸς ὁ Καρασεβντᾶς, γλεζτές, «σκαθάρι» τοῦ χωριοῦ, ἀλλὰ καὶ καλὸ παιδί. «Χρονιάρικες ἡμέρες ἤρθαν ; νὰ μὴν ἀρτυθῇ κι' αὐτός !... Δὲν εἶνε Χριστιανὸς κι' αὐτός !». Ὁ κ. Πάρεδρος ἔσφαξε γουρούνια καὶ πουλερικά, ἔφκιασε λουκάνικα καὶ ἔψησε μεζέδες, καὶ πῆτες καὶ γλυκίσματα. — Δὲν ἦταν ἄδικο νὰ τὰ φάῃ ὅλα αὐτός, καὶ νὰ μὴν ἀρτυθῇ καὶ «οὐ Καρασεβντᾶς οὐ δόλιος !». Μόνον γιὰ τὸν Γεραυγό, ὁ Χριστὸς γεννήθηκε, στὸν κόσμο !... Καὶ ὄχι γι' ἄλλονε κανήν !.

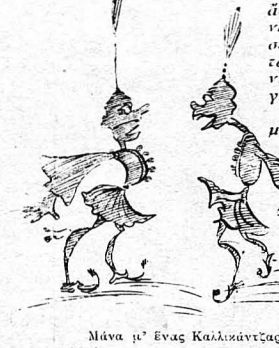

Μάνα μ' Ἕνας Καλλικάντζαρος.

Ἔτσι λοιπὸν κι' αὐτός, ἔμπαινε νύχτα καὶ ἔβλεπε τὰ κρέατα.

— Ἰέχει δίκηον τοῦ παιδί ! ὑπετονθόρισεν καὶ ὀκαπετὰν — λοχίας.

— Οὐ κόσμους μὴ πέρναγε γιὰ Καλλικαντζ ο ύρ'. Κι' ἰγὼ τοὺς ἄφνα νὰ τὸ πιστεύουν, γιατ' ἔτσι μὲ συνέφερε...

— Ἀντίκρυσσις πρὸς τὰ ἡμέτερα συμφέροντα, διέκοψεν ὁ λοχίας, διότι ἡ διάδοσις αὐτὴ μὲ ἠμπόδιζε νὰ συναντῶμαι μετὰ τῆς πυθπτῆς Ἐλέγκους !... Ἔλεγα νὰ μὴ τοῦ μυρισῇ οὐ Γεραυγός, γιὰ αὐτὸ ἐτιμώρησα κὶ τοὺν Γιαλελῆ, πριπόντως !...

Καὶ ἤρχισε νὰ διηγεῖται τὰ ἐκ τοῦ ἔρωτος μαρτύρια.

— Τὴν ἀγαπάου, οὐρ Καρασεβντᾶ ! Ἔρους μυχιαίτατους μέχρι καρδίας καὶ ὑπερυψοῦται !...

Καὶ ἀναστέναξε βαθέως.

— Ταῦτα κι' μένου δι' αὐτὴν ἰώνιους σκλάβους κὶ πυριφλεγής !..

Καὶ ἐπειδὴ ὁ χωρικὸς δὲν ἐφαίνετο συγκινούμενος ἀπὸ τὸ πάθος τοῦτο τοῦ λοχία, ἀλλὰ ἐξηκολούθει νὰ κυττάζῃ λιμασμένα πρὸς τὰ κρέατα μὲ γουρλωμένα μάτια, ὁ Καπετὰν — Κατραμπακιᾶς τὸν χτύπησε στὸν ὦμο.

— Δὲν ἐννοεῖς Ἰοῦ Καρασεβντᾶ, ἀπὸ ἐπιστημονικὴν αἰσθηματολουγίαν !...

Ὁ χωριάτης τὸν ἐκύτταξε·

— Δικαίους πάσχετε, κὺρ λουχία, ἀλλὰ γιὰ κύττα πέρα, κατὰ 'κεῖ σὰν νὰ μᾶς φουνάζουν οἱ μεζέδες !... Τ' ἀστέρι γύρισε μεσάνυχτα, σὲ λίγο θὰ χτυπήσουν οἱ καμπάνες !... Δὲν ἔχουμε νὰ χάνουμε καιρό !...

— Νὰ τσιμπήσουμεν, πρὶν τῆς Ἠλέγκους, λὲς ἀπὸ αὐτούς ;

Ὁ χωρικὸς δὲν ἀπήντησεν. Διηυθύνθη ὅμως καὶ ἔφερε τὴς «τσιγαρίδες», τὰ τσιγαρισιὰ, τὴς πῆτες καὶ τοὺς ψητοὺς μεζέδες. Ὁ λοχίας ἐταλαντεύθη πρὸς στιγμήν. Ἐπλησίασε πάλιν τὴν χαραμάδα τοῦ παραθύρου καὶ κύτταξε μέσα στὴν Ἐλέγκω !

Μισόγυμνη, ζαχαροζυμωμένη νύσιμη σὰν τοῦρτα, ὅλο νειάτα καὶ δροσιά... Οἱ μεζέδες ὅμως γαργαλιστὰ ἐμόριζαν καὶ βαθειὰ ἐσκανδαλίζαν.. Μαῦρα στὸ σκοτάδι καὶ ξηροφημμένα, τὰ μεζέδια σὰν καλλικατζαράκια μικρά, νὰ τὸν τραβοῦσαν μὲ μιὰ μυστηριώδη δύναμι, σ' αὐτὸν ἐφαίνοντο... Μοσχοβολοῦσε, ἀνάσταινε τὸ βούτυρο τῆς πήτας καὶ τὰ φύλλα ξηροφημμένα ἔτριζαν, σὰν νὰ τοῦ σποῦσαν καὶ νὰ τοῦ τρίψαν τὴν καρδιά του...

Ὁ λοχίας ἐκλονίσθη πρὸς στιγμήν, ὁ στόμαχος καὶ ἡ καρδιὰ ἐμονομάχουν, ἀλλὰ ὁ στόμαχος ἐνίκησεν καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Καρασεβντᾶν ἀπεφήνατο μεγαλοφώνως·

— Ἂς γευθῶμεν πρώτουν, οὐρ Καρασεβδᾶ, κι' ἔπειτα οὐφόμεθα Ἠλέγκους !.....

Σταμ. Σταμ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Ἀπαιτητικώταται !

Εἶνε γνωστὸν πόσο ὑπερβολικὲς εἶνε αἱ ἀξιώσεις τῶν Εὐρωπαίων ἠθοποιῶν σήμερα. Καὶ πρὸ ἐτῶν ὅμως δὲν πήγαιναν καθόλου πίσω.

Ὁ πρὸ 60 ετίας περίπου ἀποθανὼν ἐν Βερολίνῳ διευθυντὴς θεάτρου Ἔγγελ ἐπρόκειτο κάποτε νὰ μισθώσῃ δύο διασήμους ἀοιδούς, τὸν Ναχβάουρ καὶ τὸν Ράϊχμαν, τοὺς ὁποίους τὸ κοινὸν οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει ψάλλοντας μαζύ. Προσκάλεσε λοιπὸν ἀμφοτέρους στὸ γραφεῖο του, καὶ τοὺς ρώτησε τὶ ἀξιώσεις ἔχουν.

— Ἡ ἰδικές μου ἀξιώσεις σᾶς εἶνε γνωστές, εἶπε ὁ Ναγβάουρ. Θὰ μοῦ δίνετε τὰ μισὰ τῆς ἀκαθαρίστου εἰσπράξεως.

— Πολὺ καλά. Καὶ σεῖς, κύριε Ράϊχμαν, τὶ ζητεῖτε ; ρώτησεν ὁ Ἔγγελ, στρεφόμενος πρὸς τὸν ἕτερον καλλιτέχνην.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο ζητῶ τὰ μισά, δηλαδή, τῆς ἀκαθαρίστου εἰσπράξεως.

— Τότε, κύριοι, τοὺς ἀπάντησεν ὁ Ἔγγελ, χωρὶς νὰ ταραχθῇ καθόλου, θὰ ἔχετε βέβαια τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δίνετε καὶ μένα κανένα εἰσιτήριο δωρεάν, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ μπαίνω στὸ θέατρό μου !

***

Ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς

Πρό τινων ἐτῶν κάποιος Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης ἐπενόησεν ἕνα ἐξυπνο μέσον πρὸς πρόληψιν τῶν συμβαινόντων στὰ θέατρα δυστυχημάτων ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς. Κάτω, δηλαδή, ἀπὸ κάθε κάθισμα ἐτοποθέτησε μιὰ μικρὴ καταπακτήν, φτιασμένη κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε ἀρκοῦσε νὰ πιέσῃ κανεὶς ἕνα μικρὸ κουμπὶ γιὰ νὰ κατέλθῃ μετὰ τοῦ καθίσματός του ὑπὸ τὴν γῆν καὶ ἐκεῖθεν δι' εὐρυτάτων διαδρόμων νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θεάτρου ἄνευ οὐδενὸς κινδύνου Τὸ εὐφυὲς τοῦτο μέσον δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις. Οἱ θεαταὶ π.χ. εἰς ἔνδειξιν ἀποδοκιμασίας κατὰ τοῦ παριστανομένου ἔργου ἢ κανενὸς τῶν καλλιτεχνῶν, μποροῦν ἔξαφνα νὰ γίνουνται ἄφαντοι ὑπὸ τὴν γῆν καὶ νὰ μὴ καταφεύγουν στὸ τετριμμένο καὶ θορυβῶδες μέσον τῶν σφυριγμάτων ἢ τοῦ μαξιλαρώματος !...

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦταν λοιπὸν ἂν ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐφηρμόζετο ἐν Ἀθήναις. Ἀπὸ πόσες σάχλες δὲν θὰ ἐγλυτώναμε, Θεέ μου !...

ΤΙ ΚΑΜΝΕΙ Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

Ὁ περιώνυμος Ἰταλὸς φιλόλογος Φραγκίσκος Φίλελφος ὁ ἐπὶ ἑπταετίαν (1420 – 1427) μαθητεύσας ὑπὸ τὸν ἐν Κ]πόλει σοφὸν Χρυσολωρᾶν, ὑπῆρξε εἷς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων Ἑλληνιστῶν τῆς ἐποχῆς του. Κάποτε ὅμως διεφώνησεν ἐξ αἰτίας ρίζης ἑλληνικῆς τινος λέξεως, μὲ τὸν Ἕλληνα Τιμόθεον, ὅστις ἦτο ἐπίσης δεινὸς ἑλληνιστής.

Οἱ δυὸ φιλόλογοι, μετὰ μακρὰν καὶ ματαίαν συζήτησιν μὴ δυνάμενοι νὰ λύσουν τὴν διαφορὰν των, ἀπεφάσισαν εἰς ὡρισμένην ἡμέραν, νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν κρίσιν καταλλήλων διαιτητῶν. Πρὸς τοῦτο δέ, ἐστοιχηματίσεν ἕκαστος ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γνώμης, ὡς ἑξῆς : ὁ μὲν Φίλελφος δι' ἑκατὸν τάλληρα, ὁ δὲ Τιμόθεος διὰ τὸ τότε θεωρούμενον τιμαλφέστερον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων σοφῶν, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γενειάδα.

Τὴν ὡρισθεῖσαν ἡμέραν συνῆλθον οἱ διαιτηταὶ εἰς τὴν μεγάλην τῆς Νεαπόλεως Βιβλιοθήκην καὶ ἐμελέτησαν τοὺς ἀρχαιοτέρους καὶ αὐθεντικωτέρους εὑρισκομένους κώδικας. Μελετήσαντες δὲ καὶ συσκεφθέντες ὡρίμως ἐδικαίωσαν τὸν Φίλελφον.

Εἰς μάτην ὁ νικηθεὶς Τιμόθεος ἀπεπειράθη νὰ σώσῃ τὴν καταδικασθεῖσαν γενειάδα του, παρακλήσεις, δάκρυα, προσφορὰ χρημάτων, ὅλα ἀπέβησαν ἀνωφελῆ. Ἡ γενειὰς τοῦ Τιμοθέου ἀπεκόπη, θῦμα ἐξιλαστήριον τῆς γραμματικῆς, ὁ δὲ ἀκαμπτος καὶ σκληρὸς νικητής, τὴν προσεκόλλησεν ὡς τρόπαιον εἰς τὴν διδασκαλικήν του ἕδραν.

Ἀλέξ. Α. Μαλέας